
De honden, mijn muzen

TEKST EN BEELD: LAURA VAN BRUMMELEN



Mijn muzen zijn mijn honden. Toen ik zeven jaar oud was logeerden we een weekend bij vrienden van mijn ouders. Ze hadden twee kinderen in de leeftijd van mijn twee oudere zussen, en een golden retriever genaamd Bobby. Tijdens dat weekend vond ik het een keer niet vreselijk om de jongste te zijn die niet mee mocht doen. Want ik had Bobby als trouwe vriend. De liefde voor honden is nooit meer verdwenen. Toen ik tien jaar was kregen we thuis een hond. En na mijn studie mijn eigen hond, genaamd Moor. Daarna kwam Sil. Toen Famke, waarmee ik de opleiding *Dog Assisted Coaching* heb gevolgd. Samen met Freddie vervult zij de rol van muze, inspirator en co-coach in mijn praktijk.

Ik vraag haar te gaan staan en een matje neer te leggen voor haar vader en haar moeder. De matjes liggen naast elkaar en zelf staat ze er recht

In mijn begeleidingsgesprekken spelen mijn honden soms een actieve rol. Wat mij iedere keer weer raakt is dat contact maken met honden voorbij het woord gaat. Het prikkelt je zintuigen en beweegt je lijf. Het onbewuste dringt zich op aan het bewustzijn.

tegenover op een behoorlijke afstand. Ik vraag haar naar de ruimte tussen haar en de matjes die haar ouders representeren. Ze vertelt dat ze als puber besloot dat afstand de beste oplossing was voor alles wat zwaar was thuis. 'Heeft het geholpen?', vraag ik haar. 'Nee eigenlijk niet', zegt ze mompelend, 'Ik voel de zwaarte nog steeds.' Terwijl we de oefening 'afbakening' doen, ontwaakt co-coach Freddie uit een diepe slaap. Hij komt tussen haar en de matjes staan. Terwijl ik vraag hoe het nu is, na de oefening, voel ik zelf al dat er niet echt iets veranderd is. Ik doe een klein stapje achteruit en kijk opnieuw naar de opstelling en zie Freddie met zijn vragende blik. De vraag wie of wat Freddie representeert, borrelt omhoog. Ze kijkt me aan en haar gezicht begint een beetje te stralen. 'Mijn oudere broer, hij was thuis mijn steun als er weer gedoe was.' 'Hoe zou het zijn om hem nu vanaf deze volwassen plek daarvoor te bedanken?' Ze zakt door haar knieën en spreekt haar waardering en dank uit. Met een brede kwispel wordt dit ontvangen. Ze komt omhoog en zegt moedig tegen representant Freddie: 'Ik kan het nu zelf.' Freddie is weer Freddie

en gaat tevreden met een luide zucht in zijn mand liggen.

De honden hebben mij telkens iets anders geleerd. Het leren start daar waar ik ervaar wat ze spiegelen of welk appel ze doen op mij. De hond als ingang naar de diepere laag.

In de Driejarige ging het over gemis, rouw en verlangen. De opdracht was een symbool mee te nemen en een brief te schrijven aan iemand waar je over rouwt. Voor mij over mijn afwezige moeder. De paniek sloeg toe. Hoe kan ik nou rouwen als ik nooit heb gevoeld hoe het is om een moeder te hebben? Mijn paniek werd gezien en mijn vragen werden gehoord door mijn begeleiders Conny ten Klooster en Sander Reinalda. 'Wie of wat mis je nu het meest?', vroeg Conny mij. 'Mijn eerste hond Moor', stamelde ik. 'Wat vond je bij hem?' 'Veiligheid, vertrouwen en onvoorwaardelijkheid.' En langzaam werd ik me ervan bewust dat ik dat als kind gemist heb bij mijn moeder. Bij het voorlezen van de brief en het laten zien van zijn halsband kwam het intense verdriet eruit dat ging over de eenzaamheid uit de kinderjaren. Het rouwen kon beginnen. 🐾